

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Lemanowicz - Pawlak

Protokolant: stażysta Dawid Muraszewski

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Arkadiusza Wolskiego

po rozpoznaniu dnia 11.12. 2015r. 3.02. 2016 r., 9.03.2016r., 18.04. 2016 r., 16.05.2016r.

12.12.2016r.

sprawy:

J. B. (1) s. R. i M. z domu S. ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 11 lipca 2012 roku w T. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) w ten sposób, że będąc agentem (...) wypełnił dokumenty związane z umową pożyczki nr (...) opatrzone zgodnymi danymi B. S. i przez nią podpisanymi przy czym wprowadził w błąd pokrzywdzonego przedkładając do przedmiotowej umowy nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach w spółce (...) ul. (...), (...)-(...) T. datowane na dzień 10.07.2012 wystawione na nazwisko S. B. wykorzystując przy tym konto T. R. (1) o nr (...) na które wpłynęły pieniądze, czym spowodował straty w wysokości 2.300 zł na szkodę (...) S.A. w M.

- to jest o czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. w dniu 3 lipca 2012 roku w T. przy ul. (...) będąc agentem (...) przedłożył do umowy pożyczki nr (...) Spółce Akcyjnej (...) nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach w spółce (...) ul. (...), (...)-(...) T. datowane na dzień 29.06.2012 wystawione na nazwisko W. S. (1)

- tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

ORZEKA:

I. oskarżonego **J. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to w myśl art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz (...) w M. kwoty 2300 (dwa tysiące trzysta) złotych;

III. oskarżonego **J. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 270 § 1 kk i za to w myśl art. 270 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85kk w zw. z art. 86§1kk w zw. z art. 4§1kk w miejsce kar jednostkowych orzeczonych w punktach I i III wyroku orzeka karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69§1 i 2kk i art. 70§1 pkt 1 kk w zw. z art. 4§1kk wykonanie orzeczonej w punkcie IV kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

VI. na podstawie art. 73§1kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VII. zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1069/15

UZASADNIENIE

J. B. (1) do kwietnia 2014 roku był agentem (...)z siedzibą przy ul. (...) w T. zajmującej się pośrednictwem w udzielaniu pożyczek gotówkowych. W/w w ramach swojej działalności udzielał pożyczek, które za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. przyznawała m.in. firma (...) S.A.

(dowody : wyjaśnienia J. B. (1), k. 185v-186

umowa pośrednictwa nr (...), k. 204-208)

Z kolei A. R. (1) w swoim miejscu zamieszkania miał zarejestrowaną działalność gospodarczą (...) zajmującą się instalowaniem systemów uzdatniania wody. W/w zatrudniał w niej m.in. T. R. (1). W czasie kiedy A. R. (1) został osadzony w Zakładzie Karnym na jego prośbę funkcję prezesa (...) Sp. z o.o. objął jego krewny – Ł. O., który nigdy jednak faktycznie nie zarządzał powyższą firmą.

(dowody : zeznania A. R. (1), k. 59-60, k. 178-178v

zeznania Ł. O., k. 50-50v, k. 177v

zeznania T. R. (1), k. 90-90v, k. 227v)

B. S. przez pewien czas zajmowała się roznoszeniem ulotek na zlecenie J. B. (1). Kobieta pozostawała wówczas w trudnej sytuacji finansowej i J. B. zaproponował jej, że w ramach swojej działalności może udzielić jej kredytu. W dniu 11 lipca 2012 roku B. S. stawiała się do biura J. B.. Na miejscu J. B. (1) wypełnił konieczne dokumenty, które wnioskodawczyni podpisała oraz skserował sobie jej dowód osobisty. Tego dnia sporządzono nie tylko wniosek, ale i umowę pożyczki nr (...) opiewającą na kwotę 2.300 zł. Nadto J. B. (1) poinformował B. S., iż konieczne jest, aby posiadała rachunek bankowy, więc udał się z nią do oddziału Banku (...), gdzie podpisali stosowną umowę, przy czym J. B. (1) zabrał otrzymane tam dokumenty. Po pewnym czasie kobieta otrzymała informację, iż nie otrzyma pożyczki, o którą wnioskowała, gdyż nie posiada stałych dochodów. W rzeczywistości pożyczka została jednak przyznana w oparciu o pozyskane przez oskarżonego od A. R. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu. Pochodzące z niej środki finansowe zostały natomiast przelane na rachunek T. R. (1), który przekazał je oskarżonemu.

(dowody : zeznania B. S., k. 101-101v., 330v.

wniosek o udzielenie pożyczki i umowa, k. 4

zeznania A. R. (1), k. 59-60, k. 178-178v

zeznania T. R. (1), k. 90-90v, k. 227v)

W. S. (1) był znajomym J. B.. Na przełomie czerwca i lipca 2012 roku poszedł do jego miejsca zamieszkania, aby dowiedzieć się w jaki sposób można uzyskać pożyczkę w kwocie 600 zł. Mężczyzna poinformował J. B., że pracuje

dorywczo. J. B. (1) obiecał wówczas, że sprawdzi czy znajdzie się firma, która będzie mogła mu udzielić pożyczkę. Gdy W. S. (1) udał się do J. B. (1) następnego dnia otrzymał od niego informację, że pożyczka zostanie przyznana, gdyż do otrzymania tak niskiej kwoty nie potrzeba zaświadczenia o zatrudnieniu, jednakże koniecznym jest, aby W. S. (1) posiadał rachunek bankowy na który zostaną przelane pieniądze. Wówczas W. S. (1) poprosił o udostępnienie swojego konta A. W., który na tę propozycję przystał. Z kolei J. B. (1) bez wiedzy W. S. (1) zwrócił się do A. R. (1) o wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu w (...), które było niezbędne do otrzymania pożyczki. (...) S.A. udzieliło W. S. (1) pożyczkę w kwocie 600 zł, którą pobrał za pośrednictwem A. W..

(dowody : zeznania W. S. (1), k. 52-52v, k.105-106, k.177v-178

zeznania A. R. (1), k. 59-60, k. 178-178v

zeznania A. W., k. 93-93v

wniosek o udzielenie pożyczki i umowa, k. 3)

J. B. (1) nie był karany sądowo.

J. B. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów zarówno w toku postępowania przygotowawczego (k. 110-111), jak i podczas postępowania jurysdykcyjnego (k. 185v-186). Ze złożonych przez niego wyjaśnień wynika, iż nigdy nie sugerował żadnemu klientowi jak ma wypełniać dokumenty i nie proponował nikomu żadnych dokumentów do przedłożenia, ani nie ma nic wspólnego z numerem konta zawartym w umowie kredytowej na nazwisko B. S.. Oskarżony zaprzeczył również, aby poza swoim biurem udzielał kredytów. J. B. (1) wymienił także dokumenty, które każdy z klientów musiał przedkładać przy zawieraniu umowy, przytoczył także mechanizm weryfikacji wniosków oraz odstąpienia od umowy.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w takim zakresie w którym pokrywają się one z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w niniejszej sprawie, w pozostałym zakresie należało odmówić im przyznania przymiotu prawdziwości. Wiarygodność wyjaśnień oskarżonego w zakresie odnoszącym się do meritum sprawy dezawuowała w głównej mierze sprzeczność z zeznaniami W. S. i B. S., którzy opisali procedurę złożenia przez nich wniosków o pożyczki, podając okoliczności negujące twierdzenia oskarżonego oraz przede wszystkim z relacjami A. R., który wskazał, iż przekazał oskarżonemu kilka formularzy zaświadczeń o zatrudnieniu w firmie (...).

A. R. (1) jest znajomym oskarżonego. W ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zatrudniał m.in. T. R. (1). W czasie kiedy świadek przebywał w areszcie prowadzeniem jego firmy zajął się Ł. O.. W swoich zeznaniach (k. 59-60, k. 178-178v) A. R. (1) przyznał, iż wielokrotnie na prośbę oskarżonego wystawiał zaświadczenia o zatrudnieniu w (...), w tym również zaświadczenia na dane W. S. (1) oraz B. S..

Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować rzetelność zeznań w/w świadka, gdyż z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego jasno wynika, iż do wniosków złożonych zarówno przez W. S. (1), jak i B. S. zostały dołączone zaświadczenia nie odzwierciedlające rzeczywistości. Oboje nie przedstawili żadnych zaświadczeń, nie byli również zatrudnieni w (...), co zresztą potwierdzili w złożonych przez nich zeznaniach. Z przytoczonych wyżej względów sąd przyjął zeznania A. R. za podstawę ustaleń w zakresie stanu faktycznego.

Ł. O. jest krewnym A. R. (1) i przejął od niego funkcję prezesa (...) Sp. z o.o. w czasie, gdy mężczyzna nie mógł prowadzić działalności gospodarczej. Świadek w swoich zeznaniach (k. 50-50v, k. 177v) podkreślił jednak, iż w czasie kiedy oskarżony nie był pozbawiony wolności faktycznie zarządzał powyższą spółką. Ł. O. nie wystawiał również żadnych zaświadczeń. Powyższe zeznania sąd uznał za wiarygodne w całości, gdyż są one spójne i logiczne, a także korespondują z relacją A. R. (1), który przyznał, że sam sporządzał zaświadczenie dotyczące zarówno W. S. (1), jak i B. S.. Nie ma więc podstaw, aby podważać wiarygodność powyższych zeznań.

T. R. (1) jest znajomym oskarżonego, a także W. S. (1). Był również zatrudniony w firmie prowadzonej przez A. R. (1). Świadek w swoich zeznaniach (k. 90-90v, k. 227v) podał, iż na prośbę J. B. (1) założył konto w Banku (...), na

które miały wpłynąć pieniądze z jednej z pożyczek, której udzielił oskarżony. Świadek miał zostać zapewniony, iż pożyczkobiorca jest dobrym znajomym oskarżonego, ale nie posiada rachunku bankowego na który można byłoby przelać pochodzące z pożyczki środki. T. R. (1) potwierdził, iż pieniądze trafiły na jego rachunek bankowy, a następnie przekazał je oskarżonemu.

Sąd uznał, iż J. B. (1) wykorzystał znajomość z T. R. (1) do tego, by uzyskać numer konta bankowego na które mógłby przelać pieniądze pochodzące z pożyczki udzielonej na dane B. S.. Ze złożonych przez nią zeznań wynika, iż ostatecznie oskarżony poinformował ją, że pożyczka nie została jej przyznana. W kontekście zeznań T. R. (1) należy uznać, że było to przemyślane działanie oskarżonego, który wypełnił wniosek na jej dane i uzyskał jej podpis, natomiast poczynił starania, by pieniądze wpłynęły na rachunek, do którego będzie miał za pośrednictwem swojego znajomego dostęp. W ocenie sądu zeznania w/w świadka zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności, albowiem znamionowała je jasność i spójność relacji, a ponadto były one koherentne z deskrypcjami A. R., B. S. i W. S..

B. S. jest byłą konkubiną T. R. (1) i za jego pośrednictwem poznała oskarżonego. W złożonych przez nią zeznaniach (k. 101-101v, 330v.) potwierdziła, iż za pośrednictwem oskarżonego uzyskała pożyczkę zaprzeczyła jednak, by przy zawieraniu umowy pożyczki posłużyła się zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...). Świadek podała, iż J. B. (1) wiedział, że pozostaje ona w trudnej sytuacji materialnej i obiecał, że załatwi formalności związane z uzyskaniem kredytu. Oskarżony miał wykonać kserokopię jej dowodu osobistego i wypełnić niezbędne dokumenty. Miał także nakłonić B. S. do założenia rachunku bankowego w (...)i udać się z nią do oddziału banku w tym celu, a następnie zabrał dokumenty związane z otwarciem konta. Po pewnym czasie J. B. (1) poinformował B. S., że kredyt ostatecznie nie został jej przyznany, ponieważ nie posiada dochodów.

Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne w całości, albowiem były jasne i konsekwentne, a ponadto były skorelowane z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami A. R. i T. R..

W. S. (1) w swoich zeznaniach (k. 52-52v, k.105-106, k.177v-178) nie negował, że za pośrednictwem J. B. (1) uzyskał pożyczkę w kwocie 600 zł oraz drugą w kwocie 1.000 zł. Pieniądze pochodzące z obu kredytów zostały przelane na rachunek bankowy należący do A. W., który następnie przekazał mu je, za co otrzymał 200 zł. W. S. (1) podkreślił, iż oskarżony miał go poinformować, że przy udzielaniu kredytów w takiej wysokości nie jest konieczne przedkładanie zaświadczenia o zarobkach, a nadto nigdy nie był on zatrudniony w firmie (...). J. B. (1) przygotował dla W. S. (1) jedynie konieczne do zawarcia umów dokumenty i kazał swojemu klientowi, aby wykonał kserokopię dowodu osobistego.

Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne w całości. W. S. (1) nie był pracownikiem (...), w momencie udzielenia mu pożyczek pracował jedynie dorywczo. Oskarżony jako jego znajomy chciał pomóc mu w otrzymaniu gotówki, a jednocześnie pozyskać klienta, dlatego też skontaktował się z A. R. (1) prowadzącym spółkę (...), który udostępnił mu druk zaświadczenia o zatrudnieniu i następnie oskarżony uzupełnił go i przedłożył do umowy pożyczki zawartej z W. S. (1). W ocenie sądu nie ma podstaw, aby podważać wiarygodność zeznań W. S. (1), gdyż znajdowały one potwierdzenie w relacjach A. R., T. R. i A. W. .

Zeznania **A. W.** (k. 93-93v) w całości korespondują z zeznaniami W. S. (1) i z analogicznych względów sąd uznał je za wiarygodne. Świadek nie jest znajomym oskarżonego, nie zna również A. R. (1) ani T. R. (1), dlatego nie odgrywał żadnej roli w zawieraniu umów pożyczek i przygotowywaniu związanych z tym dokumentów.

K. S. jest kierownikiem działu windykacji w firmie (...) S.A. W swoich zeznaniach (k. 35-36, k. 268-269) przedstawił ogólną procedurę pożyczek, jednak nie potrafił się szczegółowo odnieść do umów, których dotyczą zarzuty w niniejszej sprawie. Świadek zaznaczył, iż nie wszystkie umowy zawierane za pośrednictwem oskarżonego zostały udzielone w oparciu o zaświadczeniu o dochodach wystawionych przez firmę (...) w T., a nadto, że część z pożyczek, których oskarżony udzielił zostało spłacone. K. S. zaznaczył również, że po przyznaniu pożyczki pracownicy firmy (...) kontaktują się z danym klientem w celu weryfikacji danych zawartych w złożonym przez niego wniosku.

Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne w całości, gdyż procedura udzielania kredytów znajduje potwierdzenie nie tylko w dokumentacji przedłożonej przez firmę (...) S.A. ale także w wyjaśnieniach oskarżonego. Należy mieć na uwadze, iż zarówno W. S. (1), jak i B. S. nie kwestionują, iż złożyli podpisy pod umowami kredytowymi, dlatego też z pewnością gdy kontaktował się z nimi przedstawiciel firmy pożyczkowej potwierdzili tenże fakt. Wątpliwości wzbudziły jedynie pewne kwestie związane z powyższymi umowami.

E. T. jest pracownikiem firmy (...) Sp. z o.o. zajmującej się pośrednictwem finansowym. W swoich zeznaniach (k. 311) świadek przedstawiła procedurę weryfikacji wniosków, która koresponduje z zeznaniami K. S. oraz załączoną do akt dokumentacją.

Powołana w niniejszej sprawie **opinia sądowo- psychiatryczna** (k. 119-120) pozwoliła ustalić, iż J. B. (1) nie choruje psychicznie ani nie jest upośledzony umysłowo. Rozpoznano u niego zaburzenia lękowe z lękiem napadowym, jednocześnie stwierdzono, iż w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Opinia ta została wydana na podstawie jednorazowego badania sądowo-psychiatrycznego. Sąd podzielił wnioski zawarte w przedmiotowej opinii, albowiem została ona sporządzona w sposób szczegółowy oraz klarowny, przez specjalistów dysponujących fachową wiedzą.

Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci umów pożyczek oraz wniosków o udzielenie pożyczek, a także danych o karalności. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

Sąd zważył, co następuje:

Przestępstwo oszustwa (art. 286 § 1 kk) jest przestępstwem materialnym, które jest dokonane w momencie nastąpienia objętego zamiarem sprawcy skutku w postaci rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. Do znamion strony przedmiotowej oszustwa ustawa zalicza doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, które zachodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działał w określony sposób, m.in wprowadzając pokrzywdzonego w błąd. Wprowadzenie w błąd polega natomiast na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości.

Z kolei przez podrobienie dokumentu na gruncie art. 270 § 1 kk rozumie się sporządzenie przedmiotu (pisma, druku itp.), który ma imitować dokument autentyczny. Podrobienie może dotyczyć także nieistniejących części autentycznego dokumentu, przykładowo dopisanie treści, której autentyczny dokument nie zawiera. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony (zob. wyr. SN z 27 XI 2000 r., III KKN 233/98, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 4). Należy dodać, że podrobieniem będzie spreparowanie dokumentu w imieniu osoby istniejącej lub fikcyjnej, a nawet podpisanie autentycznego dokumentu cudzym nazwiskiem, chociażby za zgodą osoby zainteresowanej (por. wyr. SN z 25 X 1979 r., II KR 10/79, OSNPG 1980, nr 11, poz. 127).

Przyjmuje się, że przedkładanie fałszywych dokumentów jest równoznaczne z ich użyciem, a zatem zachowanie takie należy kwalifikować kumulatywnie z przepisem art. 270 § 1 k.k.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwolił w sposób jednoznaczny uznać, iż oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych.

Sąd uznał, iż J. B. (1) będąc agentem (...) i znając zasady udzielania pożyczek gotówkowych wykorzystał zaufanie, którym obdarzyła go B. S. i wiedząc, iż potrzebuje ona środków finansowych, podsunął jej do podpisu dokumenty w postaci wniosku kredytowego, a następnie dołączył do niego nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu wnioskodawczyni w spółce (...), które uzyskał od swojego znajomego A. R. (1). Mimo, iż wniosek został rozpatrzony pozytywnie, oskarżony poinformował B. S., że nie uzyskała ona kredytu, a pochodzące z niego pieniądze przelał na

wpisane przez siebie we wniosku konto należące do T. R. (1). Mężczyzna następnie przekazał oskarżonemu środki finansowe przelane przez (...) S.A.

Aczkolwiek oskarżony konsekwentnie negował swoje sprawstwo, tym niemniej wiarygodność wyjaśnień oskarżonego deprecjonowała sprzeczność z zeznaniami A. R., T. R. i B. S..

Niewątpliwie działanie oskarżonego było ukierunkowane na osiągnięcie korzyści majątkowej, a podjęty przez niego szereg działań świadczy, iż było to zachowanie świadome i przemyślane. Sąd uznał więc, iż J. B. (1) jest winny czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Również w odniesieniu do czynu opisanego w **punkcie II aktu oskarżenia** Sąd uznał, iż oskarżony przy udzielaniu kredytu W. S. (1) poinformował go, iż nie jest konieczne dołączenie do wniosku zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, tymczasem kolejny raz wykorzystując znajomość z A. R. (1) uzyskał od niego nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu wnioskodawcy i przedłożył je firmie (...) S.A. do umowy pożyczki. Oskarżony jako agent pośredniczący w udzielaniu pożyczek chciał sfinalizować zawarcie umowy z W. S. (1) i bez jego wiedzy dołączył do wniosku sfałszowane zaświadczenie. Na sprawstwo oskarżonego wskazywały wprost zeznania A. R. i W. S. oraz pośrednio również B, S. i T. R..

W konsekwencji sąd przyjął, iż oskarżony wyczerpał znamiona występku stypizowanego w art. 270§1kk.

Przy wymiarze kary za czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk sąd wziął pod uwagę wysoki stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, determinowanych w głównej mierze sposobem działania oskarżonego, aby osiągnąć zamierzony cel musiał bowiem przedsięwziąć szereg oszukańczych działań, angażując w to inne osoby. Natomiast jako okoliczności łagodzące sąd poczytał uprzednią niekaralność oskarżonego oraz stwierdzone przez biegłych zaburzenia lękowe z lękiem napadowym.

Mając powyższe względy na uwadze sąd wymierzył oskarżonemu minimalną karę przewidzianą za tego typu czyny, tj. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto na podstawie art. 46§1kk sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w M. kwoty 2300 zł. W/w środek ma zadośćuczynić zasadzie kompensaty szkód wyrządzonych czynem zabronionym, jak również uzmysłowić oskarżonemu nieopłacalność zachowań niezgodnych z porządkiem prawnym.

Orzekając karę 3 miesięcy za występki z art. 270§1kk sąd miał na względzie wysoki stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, z drugiej zaś strony uprzednią niekaralność oraz stwierdzone przez biegłych psychiatrów zaburzenia lękowe.

Na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym w momencie popełnienia przez oskarżonego powyższych czynów zabronionych, jako korzystniejszej dla sprawcy, sąd uznał, iż zasadne będzie wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając w/w karę sąd miał na względzie krótki odstęp czasu pomiędzy oboma czynami, podobieństwo czynów, jak również fakt, iż wiązały się one z realizacją szerszego planu oskarżonego. W ocenie sądu orzeczone kara spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Jednocześnie w ocenie sądu zasadne było zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary (art. 69 § 1 i 2 kk). Na taką decyzję sądu miały wpływ właściwości osobiste oskarżonego, w tym przede wszystkim fakt jego uprzedniej niekaralności. Przesłanki te pozwalają uznać, że pomimo nie wykonania kary oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa.

Na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 kk sąd zawiesił wykonanie powyższej kary na okres 3 lat tytułem próby. W ocenie sądu okres ten pozwoli zweryfikować pozytywną prognozę kryminologiczną w odniesieniu do oskarżonego, a ponadto

będzie również okolicznością mobilizującą oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego, gdyż grozić mu będzie możliwość zastosowania instytucji zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej.

Aby dodatkowo zweryfikować postawę oskarżonego sąd uznał, iż zasadne będzie oddanie go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, na podstawie art. 73 § 1 kk. Permanentny nadzór ze strony kuratora sądowego będzie motywował oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i w konsekwencji przyczyni się do zapewnienia prawidłowego przebiegu okresu próby.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 624§1kpk . Oskarżony jest osobą bezrobotną, nie przysługuje mu prawo do zasiłku, ciąży na nim obowiązek alimentacyjny wobec jednego dziecka w związku z tym miałby problemy z pozyskaniem środków na pokrycie w/w należności sądowych.